

Fjäll, snöskotrar och änglar Mountains, snowmobiles, and angels

Översatt från *Christian Science Sentinel*, 15.12.2008

Evan Mehlenbacher

En jul för några år sedan var min familj och jag tillsammans med flera gäster i vår stuga i Blue Mountains i östra Oregon. Vi har fått många andliga lärdomar om Guds omsorg om vår familj när vi vistats där och just den här semestern var inget undantag.

En dag följde en gäst med min son och mig ut på en tur med snöskoter. Han hade inte särskilt mycket erfarenhet av denna sorts "släde", men tillräckligt för att jag inte skulle oroa mig för hans omdöme. Vi susade iväg uppför Balloon Tree Ridge, som är drygt 1.500 meter hög, med en vidsträckt, makalös utsikt.

På vägen bad jag, som jag har för vana, för gruppens trygghet och visste att den gudomliga Kärleken vakade över oss, ledde och beskyddade våra tankar och handlingar. Men liksom för att testa min övertygelse hade det inte gått mer än fem minuter sedan vi nått bergskrönet innan jag lade märke till att vår vän var på väg in i vad som kallas "ingenmansland", en lång sluttning vid kanten av en kanjon. Vår familj höll sig borta från det området eftersom vi visste att vi inte skulle kunna komma upp igen – åtminstone inte med snöskotrarna. Den går ner, ner, ner hela vägen till botten, och ingen har någonsin varit nyfiken på vad som skulle hända om man gled hela vägen ner.

Olyckligtvis hade min vän inte blivit varnad och var helt omedveten om faran. När jag väl lade märke till vart han var på väg var det för sent att nå honom. Jag såg hjälplöst på medan han utan framgång gjorde desperata försök att styra tillbaka uppför berget. Han gled fram och tillbaka innan han dök rakt in i en stor snödriva precis ovanför trädgränsen.

Jag steg av min skoter och klev försiktigt över kanten för att hitta honom. Där stod han, upp till midjan i snö, och betraktade olyckligt sin maskin.

Min första bön var att inte döma min vän för hans oskyldiga missbedömning – och att inte döma mig själv för att jag inte varnat honom i förväg.

Vad som behövdes var att uttrycka kärlek och omtanke, hjälpa honom och ställa upp med det stöd som behövdes för att få loss snöskotern. Jag var tacksam att han inte hade gjort sig illa och jag var vid gott mod. Medan min son och jag tog oss ner för berget för att hjälpa till, bad jag för att veta att Gud skulle sända oss den hjälp vi behövde.

Situationen såg rätt hopplös ut. Vi stönade och grävde och svettades och drog och ryckte i skotern i över en timme. Den flyttade sig en och en halv meter. Till slut insåg vi att det inte fanns någon möjlighet att få denna tunga pjäs uppför fjällssidan från den plats vi befann oss på.

Läs en svensk översättning, på <http://www.spirituality.com/kristenvetenskaps Harold>

© 2009 The Christian Science Publishing Society (CSPS). Upp till 50 kopior av den här artikeln får tryckas och distribueras mot ersättning för tryckkostnaderna. Artikeln får inte sändas vidare via e-post eller läggas ut på en webbsida. Du kan istället sända eller lägga ut en länk till artikeln på CSPS:s webbsida. Om du vill ha tillåtelse att trycka artikeln i en annan tidskrift, sänd en förfrågan via e-post till copyright@csps.com, med ämnet "Copyright Request" på engelska.

Vi tog en paus, jag lyssnade och bad för att få ny inspiration. Jag bekräftade Guds närvaro, Guds, som är det gudomliga Förnuftet. Och i mina böner accepterade jag det faktum att vi kunde förlita oss på Guds alltid närvarande omsorg och lyssna efter tankar om det bästa sättet att få loss skotern. Det fanns ingen situation vi kunde hamna i som Guds alltid närvarande hjälp inte kunde lyfta oss ur. Jag var öppen för idéer, vishet eller någon antydning om vad vi skulle ta oss till. Jag sökte en ängel. Genom studiet av *Vetenskap och hälsa* har jag lärt mig att änglar är "Guds tankar, som kommer till människan" (s. 581). De representerar den sortens budskap som är tillämplig på ett specifikt behov.

Snart fick jag en stark känsla av att jag skulle köra snöskotern mot botten av ravinen, leta efter plats där det var möjligt att vända om och så vinna fart nog för att rädda hela vägen uppför ravinbranten till toppen.

Jag trampade neråt för att markera en väg och undersöka ravinens botten. Sedan jag tagit en överblick över möjligheterna och beslutat att göra ett försök gick jag tillbaka till maskinen. Jag satte mig till rätta, tog ett djupt andetag, startade motorn och gav mig av ner genom snödrivor och träd mot botten.

Jag tog mig med Guds hjälp ända ner och hittade ett ställe där jag kunde vända. Men just som jag nästan gjort hela vändningen, gled jag åt fel håll, och släden sjönk ner i en djup snödriva och lät sig inte rubbas.

Jag var helt ställd. Situationen såg nu mer än hopplös ut. Men jag hade inte gett upp tron på bönen! Jag visste att Gud var där, och att Guds omsorg var tillräcklig.

"Be, så skall ni få", lovade Jesus (Matt 7:7). Så jag bad om hjälp i mina böner på samma gång som jag undrade vad jag skulle göra härnäst. Jag ropade upp mot toppen av ravinen för att se om min son och hans vän skulle höra mig. Jag fick inget svar.

Det var då jag insåg att ingen visste exakt var jag var. Jag var ensam, och det skulle bli mörkt om en timme. Jag var flera kilometer hemifrån. Och det fanns ingenting jag kunde göra fysiskt för att få loss maskinen. Men jag var helt övertygad om att allt fortfarande var under Guds fullständiga kontroll. Så jag vadade långsamt uppåt för att hämta min son och vår vän så att de kunde komma och hjälpa till.

Jag hade just kommit över trädgränsen när en högteknologisk snöskoter av senaste modell med kraftigast tänkbara motor (och ljud därefter) kom utfarande ur skogen till vänster om mig och blixtrade iväg uppför fjällsidan i raketfart. Jag hoppade åt sidan för att inte bli träffad. Skotern svepte förbi mig i ett moln av snö men vände sedan plötsligt tillbaka, gjorde en vid sväng åt vänster och stannade framför mig. Föraren, i en färgglad overall, ställde sig upp och lyfte på hjälmvisiret. Jag var tvungen att blinka två gånger. Jag var förbluffad. Det var min bror.

Nu hör det till saken att min bror är en av regionens kunnigaste och mest avancerade snöskoterförare. Han har med lätthet korsat Klippiga bergen i Kanada och annan svår terräng i nordväst. Av alla de dussintals olika platser han skulle ha kunnat åka till den helgen, och av alla de olika områden i Blue Mountains han kunnat köra i, korsade han min

väg just när jag behövde honom som mest. Han hade ingen aning om att jag var där. Jag kände att Gud verkligen hade sänt en ängel.

Med ett brett leende och utan att slösa med ord sade han: "Sitter du fast?"

Jag gick inte in på några detaljer utan pekade neråt in i skogen.

Han svarade glatt: "Inga problem. Vi skall få ut dig."

Min bror hittade snabbt sin snöskoterkompis och var tillbaka på några minuter. På tre-fyra hade han med hjälp av sin skoter ordnat en väg framför min, och jag var loss ur drivan. Min bror susade snabbt iväg till nästa äventyr. Och jag seglade uppför fjällsidan till friheten på toppen, medan jag svängde ena armen i luften för att låta min son och vår vän veta att skotern äntligen var ur ravinen. När jag kommit fram till dem och de såg min bror försvinna mot horisonten sade jag: "Det där var vår ängel!"

Det är inte alltid vi vet vilken form Guds änglar kommer att ta när vi behöver hjälp. Men vi kan vara säkra på att de kommer på det sätt som bäst möter vårt behov just då. Guds änglar är ofta stärkande tankar och idéer som stilla glider in i medvetandet. Vid andra tillfällen kommer de som moraliskt och andligt ledarskap från en lärare eller familjemedlem som vi respekterar. Eller kanske är det den ömma beröringen av en omtänksam moder som är det änglabudskap vi behöver.

Och någon gång kan ängeln till och med komma i form av en bror som kommer seglande på en snöskoter.

Evan Mehlenbacher är praktiserande och lärare i Kristen Vetenskap och bor i staten Washington, USA.